

מנחות ה

משה שווערד

1. חידושי הרשב"א מסכת מנחות (מיוחס לו) דף ה עמוד א

אין מחוסר זמן לבו ביום, פ"ה הואיל והיום תהא מותרת לישראל לאחר שתקרב מנחת העומר אחרת לאו מחוסרת זמן היא לגבוה, ל"ה. ר"ל ונהי דלישראל אסורין השתא, מ"מ לגבי גבוה מותר לישראל קרינן בה כיון שבאותו יום תהא מותרת, ומ"מ קשיא והלא אין אסורה מפני מחוסר זמן כמו שפירש"י שתהיה מותרת לאחר שתקרב האחרת שהרי שמא לא תקרב השניה או שמא תעשה כמותה שלא לשמה. וי"ל דגם בזה תלוי הענין בזמן שהרי אם לא תקרב היום ולמחר לא יקריבנה בעבור זה לא יאסר החדש דאפ"ל השתא דלא אסיק אדעתיה האיר המזרח מתיר מ"מ סוף יום י"ו מתיר א"כ בזמן בלא העומר תליא מלתא ומאי דנקט רש"י הואיל והיום תהא מותרת ר"ל דאפ"ל לאלתר קודם סוף יום י"ו תשתיר, ומ"מ אין מחוסר זמן לבו ביום דבחר הכי ר"ל בחר עבודה ואיכ"ל (דאידי) דנקט ל"ה הכא נקט לקמן דכל דכן הוא.

2. שפת אמת מסכת מנחות דף ה עמוד א

שם בגמ' אין מחוסר זמן לבו ביום לפי"ז נראה לס"ד בגמ' דלא ידעו דר"ל ס"ל האיר המזרח מתיר א"כ י"ל דס"ל דבזמן שאין עומר כל היום אסור דעד ועד בכלל כמסקנת הגמ' בפ"ר' ישמעאל ולכן מיירי הכא דוקא כשיש עוד עומר אחר כדמסיק דכהנים אסורין לאכול עד שמביאין העומר אבל באין עומר אחר א"כ אסור כל היום שפיר הוי מחוסר זמן ואסור להקטיר הקומץ ואין נראה לומר דהואיל ויהי' מותר לאכול בלילה חשיב בו ביום היתר חזא דבו ביום אמרו ולא בלילה ותו דעיקר הפ"ה אין מחוסר זמן לבו ביום כיון דאחר העומר יהי' בר הקרבה ובלילה לאו זמן הקרבה א"כ נהי דלהדיוט יהי' מותר אבל למזבח נפסל לגמרי כל היום ושפיר הוי מחוסר זמן.

• עו"ע בחידושי בתרא [אות עה]

3. ספר קובץ הערות - סימן ל

ונראה דבהא דאמרינן דהאסור להדיוט פסול לגבוה משום דבעינן ממשקה ישראל, יש לפרשו בשני אופנים:

(א) דהאסור להדיוט פסול לגבוה. כגון חדש קודם לעומר, דאסור להדיוט מפני שהוא חדש, ופסול לגבוה לא מפני שהוא חדש, אלא מפני שאסור להדיוט:

(ב) י"ל דאותה הסיבה בעצמה שאוסרתו להדיוט, פוסלתו לגבוה. דכמו שאסור להדיוט מפני שהוא חדש, ה"נ פסול לגבוה מפני שהוא חדש, ולא מפני שאסור להדיוט, דאין פסולו לגבוה מפני האיסור להדיוט, אלא מפני סיבת האיסור. ולפי זה שפיר יש ללמוד קודם לשתי הלחם מקודם לעומר, דכמו דפסול קודם לעומר מפני שהוא חדש, ה"נ יש לפוסלו בקודם לשתי הלחם, מפני דהוא ג"כ חדש לגבוה, דהא מה"ט לא יביא קודם לשתי הלחם, מפני שהוא חדש לגבוה. ומ"מ השיב יהודה בר' נחמיה דאיכא למיפרך, דחדש זה חמור, דאסור גם להדיוט, וחדש זה קיל, דמותר להדיוט:

אלא דקשה לפי"ז מירושלמי סוכה ס"פ לולב וערבה [פ"ד ה"ז] דמים מגולין פסולין למזבח משום ממשקה ישראל, כיון דאסורין להדיוט משום סכנתא. ולגבי גבוה לא שייך האי טעמא דסכנתא, אלא דמ"מ כיון דאסורין להדיוט פסולין לגבוה, נמוכה מזה דהאסור להדיוט פסולו לגבוה. ואפשר דלהירושלמי תרוייהו טעמי איתנהו. מיהו ברש"י ותוס' ס"פ לולב וערבה [מ"ח ע"ב ד"ה שהיין והמים], פירשו טעמים אחרים לפסול מים מגולין עי"ש:

4. ספר קהילת יעקב - ATTACHED

5. רמב"ם יד החזקה - הלכות כלי המקדש פרק א

(ג) המור הוא הדם הצרור בחיה שבהודו הידוע לכל שמתבשמין בה בני אדם בכ"מ והקנמן הוא העץ שבא מאי הודו שריחו טוב ומתגמרים בו בני אדם והקדה היא הקושט וקנה בושם הם הקנים הדקים כתבן האדומים הבאים מאי הודו וריחן טוב והם ממיני הבשמים שנותנין אותם הרופאים בצרי.

[השגת הראב"ד - המור הוא הדם הצרור א"א אין דעתי מקבלת שיכנסו במעשה הקדש דם שום חיה בעולם כל שכן דם חיה] טמאה אבל המור הוא האמור בשיר השירים באתי לגני אחותי כלה אריתי מורי עם בשמי והוא ממין עשב או ממין אילן וריחו נודף:

6. תלמוד בבלי מסכת מגילה דף י/ב

רבי שמואל בר נחמני פתח לה פיתחה להאי פרשתא מהכא תחת הנעוצין יעלה ברוש ותחת הסרפד יעלה הדס תחת הנעוצין תחת המן הרשע שעשה עצמו עבודה זרה דכתיב ובכל הנעוצים ובכל הנהולים יעלה ברוש זה מרדכי שנקרא ראש לכל הבשמים שנאמר ואתה קח לך בשמים ראש מר דרור ומתרגמינן מרי דכי

7. רמב"ן על שמות פרק ל פסוק כג

מר דרור חמש מאות הסכימו המפרשים והרב רבי משה (הרמב"ם בהל' כלי המקדש פ"א ה"ב) מכללם, כי המור הוא הנקרא מוסק... ואחרים (הראב"ד בהל' כלי המקדש פ"א ה"ג) אמרו איך יכנס בקטרת ובשמן הקדש דם חיה טמאה - גם זו אינה קושיא.

כי הלחות ההוא הנאסף בה מרוב הדם ויזוב ממנה בחייה אין בו לא טומאה ולא מאוס ופירשו (הראב"ע בפירושו הקצר והרד"ק בספר השרשים ש' דרר) דרור מלשון וקראתם דרור (ויקרא כה י), שיהיה חפשי מן הזיוף והתערובת... וואולי נאמר שהצריך הכתוב להיותו חפשי, לומר שיוקח מן הצבי שהוא בהיותו חפשי מתהלך בין ערוגות הבשמים ומתענג כרצונו, כי כאשר ילכד ויעמוד ברשות אדם לא יעשה מור כי אם מעט ואיננו מבושם וזה דבר ברור:

8. דרשות חתם סופר, דרוש לח"ק ער"ח אדר, תק"ט לפ"ק

והכוונה בהחזרה למוטב הוא שקבלו תורה מרצון כידוע... והנה אחז"ל [שם י:'] כי שמו של מרדכי הוא ראש לכל הבשמים מר דרור מתרגמי' מרי דכיא, ומה ענין לזה. וי"ל דרמז לנו צורך הנס ותקפו כי כ' רמב"ן מר דרור היינו שילקטו המור מחיה שהי' דרור לנפשה ולא יצודו חיה וישימו בסד רגלה אעפ"י שאז הי' המור יותר קל למצוא מ"מ אינו בטוב כ"כ אם אין החי' שלטה בנפשה כרצונה ע"ש [פי' כי תשא]. וזהו בעצמו רמז לקיום תורה ומצות של ישראל באונס היו מע"ט ההמה נחשבי' אצל הקב"ה כמור של חי' חבושה באסורים, משא"כ מנס אחשוורוש ואילך שעשו מרצונם הי' כמור דרור לכן נקרא מרדכי ע"ש עיקר הנס כי רצה הקב"ה בזה התכלית שתהי' התורה מקובלת ברצון נפשם בדלא אניס...

9. ספר בית הלוי ח"ב - סימן כג

ועיין במסכת זבחים (דף י"ד ע"ב) דאמרינן שחיטה לאו עבודה היא ודחקו שם רש"י ותוס' בד"ה שחיטה אמאי אינה נקראת עבודה. ושוב כתבו התוספות וז"ל והר"י דאורליינשוש מפרש לאו עבודה לפי ששונה בחולין ובקדשים אם כן לאו מטעם עבודה צייתה התורה שחיטה בקרבן וכן כתבו התוספות במסכת יומא (דף מ"ב. ד"ה שחיטה) ובמסכת מנחות (ה' ד"ה שחיטה) יעו"ש וא"כ הרי מדברי רש"י ותוספות שדחקו בזה הא מוכרח כמש"כ. וגם מדברי הר"י דאורליינשוש אין שום סתירה לדבריו דכוונת הגמרא דשחיטה דקרבן אינו משום עבודה וכמו מצות זריקה והקטרה וקמיצה דעבודה היא אבל שחיטה אינה עבודה רק מצוה. וכמו דמצינו כמה דברים בקרבן דאינם רק מצוה לחודא ולא עבודה וכגון קצירת העומר למ"ד נקצר שלא כמצותן פסול (מנחות ע"ב). ולדידיה אם מצא קצור מ"מ קוצר (עי' שבת קל"א). דקצירה הוא מ"ע המעכב במעשה של העומר ומ"מ אינו עבודה כלל וכמו כן הוא שחיטה דכיון דחזינו דגם בחולין צריכה מוכחזין דאינו משום עבודה אצל ודאי דבקרבת הוא מ"ע גמורה ולא דבאה רק להפקיע איסורא לחודא כמו בחולין וכמו שהוכחנו מהראיה שהבאנו.

10. שפת אמת מסכת מנחות דף ה עמוד ב

שם האיר המזרח מתיר ותמוה כמ"ש התוס' דמ"מ כיון דלמצוה אסור שפיר לא הוי ממשקה ישראל והי' אפשר לע"ד לומר דהך דעד הביאכם קרבן א' ל"ש הכא כיון דהקריב העומר וכשר אע"ג דלא הוי לשם עומר מ"מ כבר הקריבו לשמים מן החדש וליכא איסור דעד הביאכם בשלמא אי עומר מתיר עומר לא נקרא כיון דשלא לשמה הוי וצריכין להקריב עומר אחר אבל עכ"פ קרבן הוי ולכן למ"ד האיר המזרח מתיר מותר הכא לגמרי ולפי"ז נראה לומר דלמסקנא דר"ל מכללא אתמר פי' האי מימרא דנאמר לעיל בשם ר"ל דעומר שקמצה שלא לשמה כשרה ולא סיים ר"ל כלל ושירי' אינם נאכלים רק בגמ' הוסיפו כן לפי הס"ד אבל למסקנא אה"נ דמותר לאכול מיד השירים כיון דהאיר המזרח מתיר ומצוה ליכא כמ"ש ומיושב בזה מה דהקשתי כבר דבכ"מ דנאמר בגמ' דמכללא אתמר צריך להיות איזה נ"מ כדמקשינן בעלמא ואי מכללא מאי ולפמ"ש א"ש דנ"מ דרשאין לאכול השירים מיד כמ"ש הגם שכתבתי במקום אחר דהאי דר"ל מכללא אתמר לא קאי אדר"ל לעיל מ"מ מ"ש כאן נראה יותר נכון:

11. שפת אמת מסכת מנחות דף ה עמוד ב

שם שכן מתרת חדש פירש"י דמרובה מצוה וקשה טובא חזא אדרבא כיון דחמיר דמרובה מצוה טפי אית למיפסל בי' מה שנאסר להדיט ותו מה דדחי בשביעית נהי דבשביעית אינו מתיר כיון דבכל השנים מתיר שפיר חשיב מרובה מצוה ויותר הי' נראה לפרש כדפירש"י מקודם כדבא דאין עומר חשיב קרבן רק בא להתי' ולכך לא חמיר כשאר קרבן וע"ז מקשה בשביעית דליכא היתר ומ"מ מייתי עומר א"כ קרבן היא לבד ההיתר וא"ש נמי דמייתי כל הסוגיא הכא דקאי לשיטת רבא לעיל:

12. רש"י זבחים דף לב/א

אם יש דם הנפש - עוד בבהמה יחזור הכשר ויקבל ויזרוק הכשר שאין מחשבתן של אלו פוסלתן בקבלה לפי שאין ראויין לה ואין מחשבה פוסלת אלא במי שראוי לעבודה דכתיב המקריב אות לא יחשב (ויקרא ז) בראוי להקרבה הכתוב מדבר:

13. הגרי"ז על מסכת מנחות דף ה ע/ב

שם, בגמ' ובמקום הראוי לעבודה לאפוקי נפגם המזבח, הרמב"ם בהל' פסוהמ"ק (פ"ג הלכ"ב) כתב דבנפגם המזבח כל הזבחים שנשחטו שם פסולין ע"ש, ואין זה מטעם שהקרבן אינו ראוי לעבודה, דהרמב"ם נקט רק דין נפגם המזבח דפסול לזריקה, אבל לא כתב בזה דין דבשעת השחיטה בעי שלא יהיה המזבח פגום משום זבחה עליו עולתיך בזמן שהוא שלם, ובדין זה כתב (שם פי"ד הל"ד) במקום הראוי לעבודה כיצד דבנפגם המזבח לא פסל מחשבה ובה נכלל הדין דבעינן שיהיה המזבח שלם בשעת שחיטה, דאל"כ הוי במקום הראוי לעבודה, ואין זה מטעם דחיו דא"כ הא לא נפסל מטעם דלא הוי במקום הראוי לעבודה, כי אם מטעם דלא הוי דבר הראוי לעבודה, והרמב"ם הלא כתב משום דלא הוי במקום הראוי לעבודה וע"כ דנכלל בזה כנ"ל:

14. קרן אורה מסכת מנחות דף ה עמוד ב

שם גמרא, כשהוא אומר מן הבקר להוציא את הטרופה. יש לדקדק למה לי קרא למעוטי טריפה. הא אפ"ל לבני נח נאסרה. וכדילפינן בסוף זבחים (קט"ז ע"א) מכל החי או מלהחיות זרע, ומי איכא מידי דלישראל שרי ולב"נ אסור, וכה"ג הקשו התוס' ז"ל בזבחים דף ס"ח (ע"ב ד"ה ושנסמית) ובחולין (כ"ג ע"א ד"ה תמות) לענין הא דאיצטריך קרא למחוסר אבר בעוף הא נאסר מחוסר אבר לב"נ, ומה שתי' שם דאי לא נשנית ה"א דלישראל נאמרה ולא לב"נ, הכא ליכא למימר הכי, דא"כ מאי קאמר והלא דין הוא, (ס"ל) נהי דשפיר ידעינן מק"ו מ"מ אי לא נשנה ה"א דלישראל לחוד

נאמרה כמו כל מצוה שנאמרה ולא נשנית, קרא איצטריך לאסור ב"ג ג"כ, וכבר הערתי בזה בח' בכורות ותמורה, וקיימינן השתא דאי לאו קרא ה"א דלגבוה שפיר אע"ג דאסור להדיוט, והיינו להקריב עולה דכולה לגבוה, אבל שלמים דנאכל לכהנים נראה דלא צריך קרא לזה, כיון

דאסורה באכילה, ופריך והלא דין הוא מבע"מ דמותר להדיוט ואסור לגבוה, כש"כ טריפה דאסור לגבוה, ואמר חלב ודם יוכיח דאסורין להדיוט ומותרין לגבוה, וה"נ טריפה אע"ג דאסור להדיוט מותר לגבוה, ומהאי יוכיח נמי משמע דלא בעי למימר אלא דמותר לגבוה, אבל לא להתיר לאכילת כהן, כמו חלב ודם דלא שרי אלא לגבוה, ופריך מה לחלב ודם שכן באין מכלל היתר, מליקה תוכיח שאסור להדיוט ומותר לגבוה, ומהאי יוכיח נשמע דבעי למימר דלישתרי טריפה לגבוה ולהדיוט, היינו הכהנים, כמו מליקה דאשתרי גם לכהן בחטאת העוף, וכן מהא דאמר רב מנחת העומר יוכיח כו'... ואחר כל אלו הדברים המוכיחים מסיק הש"ס דלכולהו אית להו פירכא שכן מצותו בכך, אבל טריפה אתיא שפיר בק"ו מבע"מ דאסור לגבוה, ואין עליו תשובה, ומסיק רב אשי דמעיקרא דינא פירכא, מה לבע"מ שכן עשה בו קריבין כמקריבין כו', וכיון דק"ו איפריך לא שמעינן איסור בטריפה לגבוה, אבל כ"ז בעולה דלגבוה סלקא, אבל קרבן הנאכל ודאי אין להביא מטריפה אפילו בלא קרא, דמהיכי תיתי לן למשריי' באכילה, וא"כ הא דאיצטריך כל הני קראי ממשקה ישראל ואינן קראי לא איצטריך אלא לעולה, אבל לא לקרבן הנאכל לכהנים. ובוה יש ליישב קצת הא דלקמן פ' ר"י (ס"ח ע"ב) דאמר יהודה ב"ר נחמיה דלהכי מנחה קודם לעומר פסול דלא הותר מכללו אצל הדיוט, והקשו התוס' ז"ל (שם ד"ה לא אם) אמאי קאמר לה בהאי לישנא, ולא מייתי קרא דמשקה ישראל, ולפי הנ"ל דלמנחה דשיריה נאכלין לא איצטריך קרא דמשקה ישראל, דבלא"ה פסולה כיון דאין שירי' ראויין לאכילה. הארכתי קצת בזה כדי לבאר סוגיא דשמעתין, אבל עדיין צ"ע, דבכל דוכתי משמע דפסול טריפה נפקא מקרא דמשקה ישראל, וי"ל עוד דאי לאו קרא ה"א דעשה דאכילת קדשים ידחה לאו דטריפה, כדאיתא בובחים פ' דם חטאת (צ"ז ע"ב) כה"ג ודו"ק.

15. הגרי"ז על מסכת מנחות דף ה ע/ב

שם, בגמ' שבת תוכיח שאסורה להדיוט ומותרת לגבוה, נראה דהכא מוכיח מחובות היום דמותרים בשבת כגון בתמידין ומוספים כדפירש רש"י, אבל סתם חובות שחלין בשבת אין ראייה מהתם, דהתם הוא משום דהם דוחין את השבת, והכא דאמרינן דשבת הותרה לגבוה היינו מדין הותרה, ועל זה הוא דשייך לומר דמצותה בכך, ומשא"כ חובות דחלו היום בשבת אין מצותה בכך וד"ל:

16. חידושי בתרא

✓ (עג) ה: ור"ב אמר מנחת העומר שקמצה שלא לשמה כשירה ושייך נאכלין כו' שאין מחשבה מועלת אלא כו' בדבר הראוי לעבודה לאפוקי מנחת העומר. והנה הרע"ב ז"ל במשניות פ"א מ"א בא"ד ומנחת קנאות פירש וז"ל ומנחת העומר אע"ג דלאו מנחת חוטא היא ולא מנחת קנאות היא, קמצה שלא לשמה פסולה מהקטיר ואין שיריה נאכלים הואיל ובאה להתיר החדש ולא התירה ע"כ. ותמה הממהורשי"ח ז"ל בתוס' חדשים וז"ל ותימה דהא רבא פליג על רב בזה ואומר דאין מחשבה מועלת כו' לאפוקי מנחת העומר כו', והביאה הר"ב בזבחים רפ"ג, ע"ש פירושו בתוי"ט, וא"כ סתם דברי עצמו, וכ"כ הרמב"ם כרבא, אלא שתר"ב הלך בדרך עקבי הרמב"ם בפירושו שכי' ע"כ. וי"ל דהרע"ב סובר כרש"י ז"ל זבחים כו': ד"ה ובדבר הראוי לעבודה וז"ל לאפוקי מנחת העומר שהיא של שעורים דלא חייל עליה פיגול ליענש כרת באכילה ע"כ. משמע דמ"מ פסול איכא, ואפשר משום מידי דהוי אמחשבת הינוח ואליבא דר' יהודה (ע"ש כו.), כסברת ר' יעודה (לו.) אי אתם מודים שאם הניחו למחר שהוא פסול, אף חישב להניחו למחר פסול. וא"כ אין הכרח דסותר הרע"ב את עצמו, די"ל דהא דהביא דברי רבא ברפ"ג דזבחים, היינו כרש"י, דבעלי הגמ' סברו דהלימוד דרבא רק להוציא מדין כרת בפיגול בא, אבל פסול יש, ולא כרבא עצמו כאן דהכשיר לגמרי. והיינו דרבא עצמו אינו סובר כרב"י דזבחים כו'. דפסול איכא, אבל הרע"ב נקט כוותיה.

לחטים ששקפה שלא לפניה מ"מ עם עולה חמיד עולה ועולה חמיד לא נפסלה בהקדשה קודם החמיד גם היבא שלא עלה לחובתי ויש לזרז ולהלך בענינים וקלחתי.

דכבר נתפס ראוי אל פחה אוה"מ וזמן דאריח דנהיג כמחוסר מעשה דמי פטור נמי על בחון חבל זה שאינו מחקבל בפנים קודם פתיחה דלתות הויכל לא דמי צו כלל מטעם מחויז לבייב כיון שבעבודה אינה כדון [וכגויל י' דיומא לריכב צירוז להבדלה טיטה עם פוגיל דמנחות. והש"ס יליר פיטו בחורסיק] וש"ס כלל חוסר כהדיח דלא שייך כלל להכשיר בפנים קודם פתיחה דלתות הויכל מטעם אין מחויז לבייב וכפשיטת. ולכא"י ביה דלא שייך להכשיר מה שאינו ממשקה ישראל עכ"ל מטעם דאין מחויז לבייב ציום וכג"ל.

סימן ג ✓

בענין ממשקה ישראל

א) בהא דאמר רשב"ל כנתתה הסומר שקמיה שלא לפניה כשרה וזריך שומר אחר להחיר שרייזם גאכילה ואקשיין מיקרב היכי קרנה כלל בעיקר ממשקה ישראל וכו' ומשני קסבר רשב"ל אין מחוסר זמן לבייב ציום. [ול"ע דבסולתא דדבר של פסולי אינו חלה מחמת זמנו לפי שעדיין לא כגיש זמן הקדשתו או לפי שיש קרבן אחר העשן הקדשה לפניו שייך לומר להכשירו מטעם אין מחויז לבייב ציום, אבל כשיש פסול בעלמא של הקרנן או בעבודת הקרנן חלים שיטבור הפסול צו ציום מ"מ כל זמן שפסולי צו ודאי סבא פסול, וכרי לפניו אכילה כדיוע לפניו כעומר ודאי לא נחיר מטעם אין מחויז צו ציום וה"ה פסולי לגבוה שהרי כללוא הוא דמה שאסור להדיוע פסול לגבוה.]

והנראה דמכאן מכאן דהא דאמרי
שהחפור להדיוע חסור לגבוה
לא חמירי חז"ל בחרות סימן ג' ל"ג ל"ד
שדבר החסור להדיוע חסרתו חורה גם
לגבוה [אלא כשתא הוא גמב שאינו ממשקה
ישראל וכו' אינה שמתחתו פסול לגבוה
וכפסול לגבוה הוא מחתק מחמת זה
שאסור להדיוע [ומשני הוא לפי שהיה
נחשה ביה כשנתן מה שאינו ראוי לפלגו
וכי כנותן את הפסולה והגרוש שבידו]
ונפ"ז אין הפסול מחמת סבא דבר החסור
להדיוע אלא מחמת שבוה דבר שאינו ראוי
צו להדיוע [וכעיקר הדברים כבר תקרו
צוה להרוגים בחרזי והאריך צוה בספר
גלות יעקב] ועפ"ז יש לפאר כל דאין
מחויז לבייב ציום מסלק פסול דממשקה
ישראל דכיון דאמרינן דאין מחויז לבייב
צירוז לאו כליע כבר בגיע מה ששפיר
לביית אי"ב וכו' דודאי האיסור להדיוע
לא הוה כל זמן שלא קרב העומר ואינו
עדיין מחויז להדיוע מ"מ כבר נקרא
ראוי להדיוע כיון שצו ציום יבא עובר
צו וכו' זה נקרא כבר כנתיבא מן היבא שלי.]

ועיין ביומא סי' דאמרי והש"ס דאריח מחוסר הגרלה כמחוסר מעשה דמי הא דאריי אי"ש שלמים ששחטן קודם פתיחה דלתות הויכל פסולות אי שחטן בחון נמי פטור דלא קרינן צ"י ראוי אל פחה אוה"מ מועד [ולא אמרי אין מחויז לבייב ציום] דמחוסר פתיחה כמחוסר מעשה דמי. משמע כהדיח דלפניו שלמים בפנים קודם פתיחה דלתות הויכל פטור הפסול שהרי העבודה היחה שלא כרינה ולא עלה על הדשא כלל להכשיר לפני פתיחה בדלתות מטעם אין מחויז לבייב ורק שהי מקום לומר דחלו אין מחויז לבייב ציום כבר יתחייב חסום שחוטו חון אם שחטן בחון

ב) ובירושלמי פ"ד דסוכה כ"ז אבא דתקן שביין והמים המגולין פסולין משל גבי המזבח ואמרי מלוי טעמא